

На Елъ-тепе

(Продължение отъ кн. 1)

Екскурзия

На другия день сутринѣта въ 4 часа бѣхме на крака, и само следъ нѣколко минути готови за пѣть. Всички сме навѣнъ предъ хижата. Току що почва да се развидѣлява. Времето е тихо. Никакъвъ вѣтрецъ не полѣхва. Звѣздитѣ трѣпкатъ по небосвода и слабата имъ свѣтлинка едва позволява да разпознаваме близката околностъ. Горскиятъ стражаръ, който бѣше излѣзълъ преди насъ, за да нагледа добичетата, ни предсказа хубавъ день. Той ни пожела „добъръ пѣть“ и се изгуби изъ тъмнината.

Водачътъ ни Георги, младъ и пѣргавъ момъкъ, по занятие звѣнчаръ, излѣзе напредъ, намѣри пѣтеката и ни поведе. Следъ него вървѣше пѣргаво 15—16 годишно момче, Димчо, дошълъ за компания, а следъ тѣхъ и ние тримата. Азъ, разбира се, вървѣхъ последенъ, не, защото не можехъ да ходя, а защото не биваше да оставямъ дамитѣ въ тъмнината най-назадъ.

Макаръ че се зазоряваше и природата се пробуждаше, не чухме гласътъ на никаква птичка, предвестникъ на деня. Бѣше тъй тихо, че дори страхъ обземаше човѣка. Само шумътъ на Бъндерица, едва